

N:o 42.

Af Herr C. F. Toll: Angående underdånig skrifvelse rörande ersättning åt regementsskrifvare, i händelse Kongl. skrifvelsen den 21 Maj 1875 ovilkorligen kommer att tillämpas.

Genom nådigt bref af den 4 Juni 1868 föreskrifves, att derefter ledigblifvande regementsskrifvaretjenster skola endast »genom förordnande på obestämd tid tillsättas». Någon grund för detta stadgande finnes dock ej angifven. Men i afseende på auditörsbefattningen stadgas genom en skrifvelse till chefen för Lifgardesbrigaden m. fl. af den 5 Juli 1870, att de som till auditörer derefter utnämndes skulle vara underkastade den tillökning i tjensteåligganden, som i följd af regementsskrifvaregöromålens öfvertagande, derest Kongl. Maj:t framdeles derom förordnade, kunde för dem uppstå. Under den förutsättning, som i sist anförda fall omförmäles, finnes nu inom armén några auditörer, som *efter* den 4 Juni 1868 sökt och erhållit sistnämnda befattning samt derå fått nådig fullmakt, hvilka kort derefter jemväl mottagit regementsskrifvarebefattningar med förordnande af Kongl. Arméförvaltningen att dem tills vidare förrätta. I nyssberörda stadganden ligger emellertid, som enhvar lätt inser, en icke ringa lockelse för innehafvarne af den jemförelsevis svagt aflönade auditörstjensten att öfvertaga äfven regementsskrifvaretjensten, såsom bättre lönad, helst någon anledning då ännu icke förefans att antaga det sistnämnda tjenster skulle komma att helt och hållet indragas, och då derjemte genom begge befattningarnes förenande på *en* hand utsigt gafs för innehafvare af regementsskrifvarebeställningen att framdeles få behålla denna tjenst, om den oklanderligt sköttes, och beslut möjligen komme att fattas att denna tjenst icke vidare skulle med auditörstjensten bibehållas förenad. Men genom nådig skrifvelse af den 21 Maj

1875 blef sedermera förordnad, att regementsskrifvaretjensterna skola med samma års slut upphöra. Vål anbefalles i nådig notē till Kongl. Arméförvaltningen af den 17 December samma år, att med den s. k. regementsintendentsbefattningens — för hvilken skull nyssnämnda indragning skedde — inrättande vid indelta armén skulle tills vidare anstå, samt att vid nämnda armé »de nuvarande regementsskrifvare- och regementskommissariesysslorna skola tills vidare bibehållas orubbade». Men när detta »tills vidare» — ett system, som i allmänhet icke ansetts lända derpå beroende tjänster till synnerlig fromma — gått till ända, hvilket ju när som helst kan vara att förvänta, då synes meningen svårigen, och sedan pension för de äldre regementsskrifvarne i innevarande Riksdags statsverksproposition blifvit begärd, kunna antagas vara någon annan än den, att innehafvare af regementsskrifvaretjänst, som icke befinnes lämplig för öfvertagande af den för hans hittills varande sysselsättning alldeles främmande regementsintendentsbefattningen, skall utan vidare omständigheter skiljas från både tjänst och lön. Orättvisan i ett sådant förfaringssätt mot dessa statens tjänare synes mig så mycket mer i ögonen fallande, som man i icke ringa mån dragit fördel just af deras arbetskraft under pågående reformsträfvanden, den nya löneregleringens genomförande inom armén m. m. Dessa tjänstemäns antal är icke stort — så vidt jag har mig bekant endast sex — men detta synes mig icke inverka något i sak. Tyngst faller kanske orättvisan på en auditör, som blifvit förordnad regementsskrifvare och i en ganska naturlig tillit till tjänsternas bibehållande öfvergifvit domarebanan. Klart är nemligen, att det för honom, som satts ur stånd att förvärfva nödiga meriter för fortgåendet på denna bana, blir en omöjlighet att derpå fortsätta, enär han icke såsom vikarie under 10 à 15 år kan förvärfva det nödiga uppehållet för sig och familj. Äro i öfrigt auditörerne att hålla på, så förefaller det högst sannolikt, att hvarje sådan, som tillika innehar regementsskrifvarebefattning, så vidt det är honom möjligt, söker sin utkomst på annat sätt, derest han afskedas från sin regementsskrifvarebeställning, ty, tjänstgörande vid regementschefernas expedition, som dessa tjänstemän äro, skulle de nog framgent, såsom deri särskildt hemmastadda, komma att fortfarande förrätta de göromål som nu åligga regementsskrifvarne; men det är icke antagligt eller troligt att de underkasta sig denna lönlösa tillökning i deras arbete, och därför afgå de hellre. Någon juridisk rätt hafva de tjänstemän, hvars prekära ställning jag här tillåtit mig att framhålla, säkerligen icke att åberopa, men billighetsskäl synas mig hos statsmakterna kunna gälla minst lika mycket. Det torde finnas alldeles gifvet, att en tjänsteman, som i 5 eller 6 år egnat snart

sagdt hela sin tid och sina omsorger i en viss verksamhet, icke utan största ekonomiska olägenhet kan slå in på en alldeles ny lefnadsbana eller så att säga »börja på nytt».

På grund af det nu anförda får jag vördsamt hemställa:

att Riksdagen i en underdånig skrifvelse till Kongl. Maj:t ville anhålla, det täcktes Kongl. Maj:t, vare sig genom regementsintendentsbefattningens tillsättande på förordnande intill nuvarande innehafvares af regementsskrifvarebeställning afgång, eller ock på annat sätt, som lämpligt kan finnas, hålla sistnämnde tjänstemän skadeslösa för den ekonomiska förlust, hvartill de skulle blifva dömda i fall ofvan anförda nådiga skrifvelse af den 21 Maj 1875 ovilkorligen kommer att tillämpas.

Stockholm den 26 Januari 1877.

C. F. Toll.

N:o 43.

Af Herr P. Engman: Om ändring af 16 § i Bevillningsförordningen.

Under sistlidet års riksdag väckte jag en motion, N:o 20, angående ändringar uti 16 § Bevillningsstadgan angående dels förhöjning uti beskattningen på utländska handlande som resa omkring i riket och drifva handel, dels om förhöjdt ansvar för dylika utländska handlexpediter som icke kunna visa sig hafva stadgad bevillningsavgift erlagt. Uti öfver denna min motion afgifvet betänkande förklarade förliedet års Bevillnings-Utskott det jag skulle hafva misstagit mig, då jag förmenat att bevillningsförordningen icke innehölle föreskrift huru utländska handlande och